

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **JUDr. M.T.**, bytem ... zastoupeného JUDr. Alexandrem Királyem, advokátem se sídlem L. Poděšť 1883, Ostrava, proti žalované: **Rektorka Západočeské univerzity v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč za podanou žalobu. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni k rukám zástupce žalobce, JUDr. Alexandra Királyho, advokáta se sídlem L. Poděšť 1883, Ostrava, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí ve věci řízení vedeného žalovanou pod č. j. PR-P 425/10.

V žalobě žalobce nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh předcházejícího správního řízení. V této souvislosti uvedl, že rozhodnutím rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 17. 5. 2010, č. j. PR-P 425/10, byla zamítnuta jeho žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni ze dne 23. 2. 2010, č. j. DFPR-OVV-CII/Id-313/10, kterým bylo žalobci ukončeno studium v doktorském studijním programu Teoretické právní vědy na Fakultě právnické Západočeské univerzity v Plzni. Krajský soud v Praze poté na základě žalobcem podané žaloby prvně zmiňované rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni rozsudkem ze dne 5. 9. 2012, č. j. 47 A 28/2012 - 171, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalobce namítal, že žalovaná ve věci řízení žalobce do dnešního dne nerozhodla, ačkoli je jako správní orgán povinna vydat rozhodnutí ve lhůtách stanovených v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále poukázal na skutečnost, že správní řád sice stanoví zvláštní procesní postup k ochraně proti nečinnosti, žalobce však nemohl uvedený postup využít, neboť se neměl s návrhem na

opatření proti nečinnosti na koho obrátit, když se jedná o nečinnost samotné rektorky Západočeské univerzity v Plzni. V této souvislosti žalobce upozornil na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009 - 79, podle kterého v případě ústředního orgánu není na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti a až na tento postup vázat soudní ochranu. Striktní trvání na takovém postupu by bylo přílišným formalismem. Žalobce rovněž zmínil ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), podle kterého je rektor samosprávným akademickým orgánem veřejné vysoké školy; a ustanovení § 10 odst. 1 tohoto zákona, podle kterého rektor jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. Z ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách pak vyplývá, že do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří rozhodování o právech a povinnostech studentů.

Žalobce uzavřel, že vzhledem k tomu, že do dnešního dne nebylo žalovanou ve věci řízení o ukončení jeho studia v doktorském studijním programu rozhodnuto, byl nucen využít postupu dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť mu vznikla prokazatelná škoda spočívající v dlouhotrvající nejistotě ohledně jeho právního postavení. Žalobce proto navrhl, aby soud uložil žalované povinnost vydat v řízení vedeném pod č. j. PR-P 425/10 rozhodnutí do tří dnů od právní moci rozsudku.

Ve správním soudnictví se ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, nebo osvědčení. Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy správní orgán má ve správním řízení povinnost vydat rozhodnutí, nebo má povinnost vydat osvědčení, má-li tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě, a žalobce vyčerpal, pokud mu je zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky ochrany před nečinností správního orgánu.

K subsidiaritě soudní ochrany poskytované správními soudy se v případě nečinnosti správního orgánu vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, publikovaném pod č. 1683/2008 Sb. NSS, také Nejvyšší správní soud, který uvedl: *„Nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ust. § 5 s. ř. s. a je pak pro jednotlivé typy žalob konkretizována v ust. § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Takovým prostředkem ochrany*

proti nečinnosti je ve správním řízení žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu.“

Přes výše uvedené žalobce v žalobě poukazoval na závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009 - 79, podle kterého není v případě ústředního správního orgánu na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti a až na tento postup vázat soudní ochranu. Citované rozhodnutí však na uvedený případ nedopadá, neboť postavení rektorky Západočeské univerzity v Plzni nelze připodobňovat postavení ústředního orgánu státní správy.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 - 141, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že veřejnou vysokou školu je nutné vnímat jako právnickou osobu svého druhu s charakteristickými rysy veřejnoprávní korporace, a to právě s ohledem na smíšené formy činnosti představující jednak korporativní veřejnou samosprávu, jednak státní správu. Rozhodování příslušného orgánu veřejné vysoké školy ve věci ukončení studia (zde rektorky ve věci studia žalobce v doktorském studijním programu) přitom má charakter rozhodování ve věcech veřejné správy a příslušný orgán vysoké školy v tomto ohledu rozhoduje jako orgán a vykonavatel státní správy (nikoli jako orgán korporativní samosprávy). Dotčení studenti, kteří jsou adresáty tohoto veřejnoprávního působení příslušných orgánů vysoké školy, se pak mohou proti takovým rozhodnutím bránit, neboť nelze akceptovat, aby se veřejná vysoká škola vymkla jakékoli kontrole a svému účelu, k jehož plnění je zavázána státu jakožto primárnímu nositeli vrchnostenské pravomoci. To byl ostatně také případ žalobce, který se proti původně vydanému rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 17. 5. 2010, č. j. PR-P 425/10, bránil žalobou, na jejímž základě bylo rozhodnutí rektora zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2012, č. j. 47 A 28/2012 - 171.

V uvedené věci tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobce měl možnost domáhat se dříve, než podal žalobu k soudu, ochrany před nečinností na základě žádosti žalobce o vydání opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 *in fine* správního řádu, a to k ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, které dle zákona o vysokých školách vykonává nad vysokými školami a jejich orgány dozor a dohlíží mj. na to, zda tyto orgány dodržují zákonem stanovené povinnosti. Žalobce sám přitom v žalobě poukazuje na skutečnost, že uvedený prostředek ochrany nevyčerpal, neboť se mylně domníval, že zde neexistuje nadřízený orgán, na který by se mohl se svou žádostí obrátit.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti dříve, než bezvýsledně vyčerpal prostředek ochrany zakotvený v § 80 správního řádu, nejsou naplněny podmínky řízení vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. pro meritorní projednání věci samé. Krajský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Ve výroku III. tohoto usnesení krajský soud rozhodl, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč za podanou žalobu. Soud postupoval podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek za řízení, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

V Plzni dne 28. února 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová